

ŞU İNSANOĞLU NE RAHAT

Hayrettin DURMUŞ

Dağlarda inler, sızlar ağaç kovuğunda, sabahı zor eder kovanda, düşer yollara, her çiçeğin hatırını sorar, usulca üzerlerine konar, incitmez onları, önce sahibinin selamını sunar sonra sabırla toplar usareleri ve incecik kanatlarıyla yuvaya döner. Ne çok yol katetmiştir sevdası uğruna. Hafiftir, çünkü ağır bir yük taşımaktadır canı pahasına. Korur içindeki emaneti. Onu yolundan alıkoymak isteyenlere hazırdır iğnesi. Kendi hayatı için tehlike hissetmezse asla sokmaz başkasını. Dilini bilersen arının, katlanırsan zahmetine sunar sana balını. Kovanının içine kadar girersin. Bir gün dinlenmez işinde. Kilometrelerce öteden alır has çiçeğin kokusunu. Bizim görmediğimizi görür, duymadığımızı duyar. Sırrı ördüğü harika peteklerde gizlidir. Emre amade bal yapar arı. Peygamber değildir ama vahiy gönderilmiştir ona. İnsan imrenecekse arıya imrenmeli.

Koyun yediği otun karşılığında süt verir. Şu hikmete bak ki “fişkî ile kan” arasından süzülür o bembeyaz sıvı. Ne fişkının tadı vardır, ne kanın rengi. Yepyeni bir renge, bambaşka bir tada bürünmüştür ondan çıkan sıvı. Sütünü sağalım, yününü kırkalım diye uysaldır garibim. İnsanı bıçak altından kurtarmıştır bu sabırla. Kessen de, yüzsen de sesinin çıkmayışı ondandır.

Karıncanın verdiği ders bambaşka. Öylesine güzel geçinirler ki, milyonlarcası bir gönül olur sanki. Aralarındaki birlik kıskandırır herkesi. Birbirlerine olan sevgileri, muhabbetleri, hele işlerini asla kaytarmadan yapmaktaki hünerleri göz kamaştırır. Karışıklık, kargaşa yoktur onların

lügatlerinde. Boyu küçük ama hünerleri büyüktür. En ağır yükün altına girmekten çekinmezler. Cesaretlerine de diyecek yoktur hani. Sultan Süleyman'ın karşısında konuşmuşluğu vardır. Uyarır kardeşlerini, farkına varmadan Süleyman'ın ordusu ezmesin diye onları...

Güneş aydınlatır günü, ay vazgeçilmezidir gecenin, yıldızlar ışık olur kör karanlıklara. Bulut bıkip usanmadan taşır yükünü. Yağmur her tarlanın sevinci, her evin bereketidir. Dağlar yanıp tutuşur kar hasretiy-le...

Işıldayan gözlerle, gülen yüzlerle sevgi pınarı olmak varken asık suratla mahkeme duvarı olmaya çalışmak niye? Cümle kuşlar konarken düze, yokuşta yorulmak yakışır mı bize? Şafak allanmak, incir ballanmak için yolunu gözler güneşin. O güneş ki sıcaklığıyla kapısını çalar sessizce her evin, bahçenin, gülün, çiçeğin, otlar birbirinin omzuna basar onu görmek için. Fırtına kırar dalları. Kasırga keser yolları. Bir sarmaşık gibi hiç ayrılmamacasına sarılmak dururken küsmek niye? Mutfağıdır ağzı kuşun. Pay eyler ağzındaki bir çiğnemi yavrularına, onun için hiç aç kalmaz belki de. Ağaç cömertçe uzatır dallarını, meyvelerini sarkıtır yere, sunar gelene geçene. Çeşmeler, dereler, çaylar hiç karışmaz suyundan içene. Deve sabırla taşır yükünü, at sırtından atmaz adam gibi bineni, yılan sokmaz, köpek ısırılmaz kendisine selam vereni...

Karıncanın her zaman bir işi vardır. Arı peteğini, ipekböceği kozasını örer, köstebek bulgura çevirir toprağı. Korkuluk bile dört açar gözlerini. Yani herkes işinin başında, her şey nöbettedir. Yalnızca insan rahattır...

Ey insan! Sen neden yürüdüğün yolu tekmeler, meyve veren dalı keser, gülü koparır, eser gürler, kırıp dökersin, yakıp yıkarsın, karnını doyurduğün sofraya bıçak çeker, karındaşını boğazlarsın? Arı, bir emre boyun eğdiği için kanatlanır da, sen onca emri hiçe saydığın için kalkamazsın yerinden, adım atamazsın bir türlü. Oysa en çok sana gönderilmişken kitap ve hizmetindeyken arı, koyun, at... Şu insanoğlu ne rahat.